

Publicerad 2019-11-07 17:13 av Ewa-Britt Nilson

Så är det...

Kärleken är lätt som en vind
när den kommer, den gör inte
mycket väsen av sig...

Men den går i en ännu tystare tystnad,
men den hör man av, den känner man av
den rör upp allt inom och utom en, man blir
utom sig, man blir utan sig själv, nästan,
för man förlorat ju en hel del bitar av sig själv...
Man hänger inte ihop längre, den som gick
hör inte ens rop längre...

Det är ju inte så konstigt det är inuti i en
som skriken pågår hela tiden utan uppehåll
dag som natt dygnet runt, det finns heller
ingen knapp att stänga av ljudet, inte ens
att sänka volymen lite...

Man går ner i vikt, kläderna fladdrar
som trasor runt en, man bryr sig inte...
Man går till jobbet, sköter sitt, det där
hemma, folk som ser en skrattar
till och säger, så fin man är...
Kläderna sitter ju så bra nu...
När man har blivit litet smalare...

Man är så trött, man håller sig väggen...

Man går till doktorn som tycker
man ser ovanligt blek ut, blodprov
tas, doktorn säger till en, du har
så låga blodvärden, så hade jag
inte sett dig, hade jag trott att
de kom ifrån en död,
INGEN KAN LEVA MED
SÅ LÅGA BLODVÄRDEN...
JAG HAR ALDRIG VARIT
MED OM NÅGOT LIKNANDE...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ewa-Britt Nilson med Poeter.se id #16992 innehar upphovsrätten